

A MISKOLCI BÖLCSÉSZ EGYESÜLET NAGYPÉNTEKI PASSIÓJA A MISKOLC-DIÓSGYŐRI EVANGÉLIKUS TEMPLOMBAN

2011. április 22-én

Az egyesület életében a Nagypéntek az a kiemelt nap, amikor az egybegyűltek a magyar nemzet érdekében fohászknak a Teremtőhöz. Templomi környezetben a szó, a gondolat a magyar nép sorsának jobbrafordulását kéri az Egek Urától.

A Passió célja az Istenfiú szenvedésének átélése, hogy mindnyájan előkészítsük lelkünket az útra, mely az igazság és az élet felé vezet. Ez a krisztusi út.

A Passió bevezetése Kovács Imre ref. lelkész fohásza és a nemzeti imádságunk eléneklése volt.

Ezután Réz Lóránt az egri Eszterházy Károly Főiskola adjunktusa, orgonaművész (Szegeden végzte tanulmányait) bemutatóját hallgattuk meg, aki a nápolyi Gesù Nuovo templom homlokzatának jelkészletét fejtette meg. A piramis formájú díszkövek apró jeleinek váltakozását különleges akkordok variációjában oldotta fel és 10 tételben elő is adta, saját orgonakíséretében. Mindenkit lenyűgözött a felfedezés és a zenei előadás is.

Réz Lóránt az egri Eszterházy Károly Főiskola adjunktusa

Ezután Nagypénteki gondolatok címmel klarinétversennyel tértünk át a Passióra.

Hampó József Miskolcon végzett és lelkét a magyar zenevilág hatja át. Passiója egy népi imádság misztériumára épült, melyet Edelenyben Izsó Józsefné Eduvárd Zsuzsannától hallott kisgyermek korában. A hajnali Nap feltűnésének pillanatában éli át az imádkozó lélek Jézus sorsának tragikomikumát. A hajnali látomás során megnyílik az ég

kapuja és egy aranyos, irgalmas kápolnában „ott sír, ott sír keservesen Mária”. Éppen arra járt Szent Antal, aki megígéri az Istenanyának, hogy az angyalokkal együtt elmegy és megkeresi.

Hampó József a mű szerzője

Szent Antal és az angyalok „beszámolójából” ismerjük meg Jézus sorsát. Szent Antal részletes alapossággal, hosszasan ecseteli a vértörvényszék munkáját. Az idősebb angyal rövid drámai módon, szinte naturálisan ecsetel.

A legkisebb angyalka észrevette, hogy Jézus kiomló vérenek csöppjeit „az angyalok felszedik, gloriomba beteszik, s Mennycsországba felviszik”.

PhS Bakk István az Európai Passiószövetség elnökségi tagja eljött s maga is részt vett a közös áhítaton. Átadta német nyelvű levelezésének másolatát, amelyben javaslatot tett a mű európai bemutatására.

Kovács Imre református lelkész

ESEMÉNYEK

Az egyesület lelkipásztora Kovács Imre Nagytiszteletű Úr közismerten szép hangján a régi protestáns Passió énekeit adta elő, közöttük Rákóczi Ferenc szép imáját is.

A templom nagyon hideg volt, de a közel négy órás műsort senki sem hagyta el és egyikünk sem betegedett meg.

Hampó József elmondta, hogy a Nagyhét során négy szép hangú énekesnő mondta le szereplését, ezért különösen hálás Kékes Zsuzsa tanárnőnek, hogy Nagycsütörtökön elvállalta a Nagypénteki Passióban Mária Siralmát. Köszöni Dr. Németh Erikának azt, hogy három nap alatt három dalt is megtanult és lelke erejével szinte összetartotta a kis együttest. Seress Zsuzsi brácsája tö-

kéletesen szépen szólt és köszönet illeti, amiért a lemondott énekesek helyett énekszámot is felvállalt. Flach Antal hivatásos énekes ezért a Római katona látomását kifogástalanul adta elő és méltán aratott nagy sikert.

A hangszerek mint mindig szépen szóltak Czimer Sándor (klarinét), Schultz Tamás (nagybőgő), Nagy Zoltán (trombita), Seress Zsuzsi (brácsa), Hampó József (zongora) összehangolt játéka a mennyei világ valóságát elevenítették elénk.

Közöljük a Hajnali jelenés, vagyis a magyar népi Passió szövegét Hampó József zenei megfogalmazásában.

(Szerk.)

Képek az előadásból

Czimer Sándor klarinétművész és Pataki Gábor zongoraművész

Dr. Németh Erika és Seress Zsuzsa

Nagy Zoltán, Flach Antal, Dr. Németh Erika

Orlovszky Erzsébet

Halász Andris

Kékes Zsuzsa

A közönség

Pálné Dr. Conty P. Magdolna, Érsekcsanádi István, Rónai Lászlóné

HAMPÓ JÓZSEF

Hajnali jelenés I.

Egy magyar asszony látomása

Hajnal, hajnal, szép, piros hajnal
 kiben Mária nyugoszik, Nap tőle születik.
 Feltekintek magos Mennyekbe,
 nyitva látom a Menny kapuját.
 Ott látok egy kápolnát!
 Kívül aranyos, belül irgalmas.
 Ott sír, ott sír keservesen Mária.
 Arra megyen Szent Antal.
 - Mért sírsz, mért sírsz Mária?
 - Harmadnapja nem találom Szent Fiam.
 - Ígérjük, hogy megkeressük, megkeressük.

HAJNALI JELENÉS I.

A nap születése

Korus Parlando

The musical score is written in a single system with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). It consists of 55 measures. The lyrics are written below the notes. The score is divided into sections: 'Korus' (measures 1-6), 'Parlando' (measures 7-36), 'Korus' (measures 37-42), and 'M.' (measures 43-55). The lyrics are: 'Haj- nal, haj- nal, szép, pi- ros haj- nal', 'Ki- be Má- ri- a nyu- go- szik, Nap tő- le szü- le- tik. Fel- te- kin- tek Ma- gos Meny- nyek- be, Nyit- va lá- tom a Menny- ka- pu- ját. Ott lá- tok egy Ká- pol- nát Kí- vül a- ra- nyos Be- lül ir- gal- mas Ott sír, ott sír Ke- ser- ve- sen Má- ri- a.', 'Ar- ra me- gyen Szent An- tal Mér sírsz, mért sírsz Má- ri- a?', 'Har- mad nap- ja nem ta- lá- lom Szent Fi- am I- gér- jük hogy meg- ke- res- sük, meg- ke- res- sük.'

7 Haj- nal, haj- nal, szép, pi- ros haj- nal

13 Ki- be Má- ri- a nyu- go- szik, Nap tő- le szü- le-

19 tik. Fel- te- kin- tek Ma- gos Meny- nyek- be, Nyit- va lá- tom a Menny- ka- pu-

25 ját. Ott lá- tok egy Ká- pol- nát Kí- vül a- ra- nyos

31 Be- lül ir- gal- mas Ott sír, ott sír Ke- ser- ve- sen Má- ri- a.

37 Korus A.
Ar- ra me- gyen Szent An- tal Mér sírsz, mért sírsz Má- ri- a?

43 M. A.
Har- mad nap- ja nem ta- lá- lom Szent Fi- am I- gér- jük hogy meg- ke- res- sük,

49 meg- ke- res- sük.

55

Hajnali jelenés II.

Szent Antal közlése

Elvitték Jézust Aneás elé
 Aneás elől Kajafás felé
 Lángoló szemmel ültek a papok
 Lelkük mélyén bosszúra szomjazók.
 Valld be végre itt előttünk
 Tényleg Isten fia vagy:
 Jézus csendben válaszolta:
 Igen, uram, te mondtad.
 Szolgák, pübékek ostorozzátok,
 Pilátus elé űzve hajtsátok!
 Királyi palást, arany korona...
 Szent vére hullik most a bíborra.
 Királyi fön arany helyett
 Tövisből a korona:
 Áldott fia szenvedését
 Édesanyja gyászolja.
 Künn az utcán az üvöltő tömeg
 Egyet ordít: „Feszítsd meg, feszítsd meg!”
 „Elbocsájthatom Őt vagy Barabást”...
 „Barabást!!! Neki (meg) add a keresztfát!!!”
 Háromszor hullott a porba
 A nehéz kereszt alatt.
 Hulló vére permetjére
 Veronika kendőt ad...

Ige'nfük hagy megkeressük! Megkeressük!

Hajnali jelenés II. / folyt /

El - vit - ték Jé - zust A - ne - ás e - lé A - ne - ás e - löl Ka - ja - fás fe - lé

Lán - go - ló szem - mel ül - tek a pa - pok Lel - kük mé - lyén bosz - szú - ra szom - ja - zók

Valld be vég - re itt e - löt - tünk Tény - leg Is - ten fi - a vagy

Jé - zus csend - ben vá - la - szol - ta I - gen u - ram te mond - tad

Hajnali jelenés III.

Keresztre feszítés
Idősebb angyal jelenése

Jézust elfogták, kötik.
Dárdával szurkálják,
Lándzsával lándzsázzák,
Undok nyállal megköpdösik,
Tövisekkel koronázzák,
Keresztfára felfeszítik.

61

f Jé- zúst el- fog- ták, kö- tö-

67

zik, *ff* Dár- dá- val szur- kál- ják, Lánd- zsá- val lánd-zsáz- zák Un- dok nyál- lal *mf*

73

meg-köp- dö- sik, Tö- vi- sek- kel Ko- ro- náz- zák Ma- gas fá- ra fel- fe- szí- tik. *ff*

Hajnali jelenés IV.

Kis angyalka meséje

Egy csepp vére elcseppent,
Az angyalok felszedik,
Glorilomba beteszik,
Mennyországba felviszik.

79

Angyalok

p Egycsepp vé- re el-csep-pent Az an- gya- lok fel- sze- dik, Glo- ri- lom- ba be- te- szik,

85

Menny- or- szág- ba fel- vi- szik

91

László Gyula és Karácsony Sándor szemével

Gondolatok a Szent László Akadémia budapesti előadássorozatával kapcsolatban

„Nem az a fontos, hogy elmondjad a fél Vergiliust „kívülről”, hogy fejből vezesd le a koszinusz-tételt, hogy tudjad: mikor volt az augsburgi vereség.

Az a fontos, hogy érted-e, fel tudod-e mások számára érthetően, jó hangsúlyozással olvasni az Odisszeiát, tudjad: hol találsz meg leírva a koszinusz-tételt, és van-e egészséges történelemszemléleted.”

[Karácsony Sándor: Magyar nevelés, Balatonszárszó, 1943/]

A Szent László Akadémia 2010-es tavaszi programjával kapcsolatban többen is feltették a kérdést: vajon miért csak egy előadó /a továbbiakban: a „szerző”/ kap szót a ismer-akkád témakörben, és egyedül ő képviseli-e a legvédehetőbb álláspontot?

A helyzet a 2010-es őszi időszakban sem változott: az előadássorozat folytatásában ugyanúgy nem kap szót az említett tudományág többi képviselője (pl. Bíró József, Érdy Miklós, Farkasinszky Tibor, Gyárfás Ágnes, Tábori László stb.), mint a tavasziban. Így a közönség a többféle megközelítés és álláspont egybevetésére nem kap lehetőséget.

/Az elhangzott tavaszi előadások után „nem mindig maradt idő” kérdések feltevésére. Így többször elmaradt az előadásokra ellátogató érdeklődők számára oly vonzó befejező rész: a hozzászólások és a vita, a lehetőség a vélemények, kutatási eredmények megmértetésére, udvarias ütköztetésére./

Javaslom, hogy próbáljuk meg a kialakult helyzetet a 100 éve született kiváló régész, László Gyula szemüvegén keresztül áttekinteni, majd a mindenki számára megfelelő megoldást megtalálni!

Kiállja-e az idő próbáját egy első látásra tetszetős gondolatsor?

Ezt a kérdést nem a közönség pillanatnyi tapsa, hanem a legalább 5-10 évvel későbbi szakmai értékelések döntenek el.

Az előadó felkészültsége, pontossága, ötletgazdagsága csak akkor mérhető le igazán, ha leírt-elmondott megállapításait az adott szakterület és más területek kutatóinak eredményeivel is egybevetik.

Szakmai megbeszélés, vita nélkül csupán az információ-hátrányban lévő hallgatóság egyoldalú tájékoztatása zajlik. S minden marad a „régiben”.

Pedig mindenki tévedhet, követhet el kisebb-nagyobb hibákat. Az alázatos ember azonban ilyenkor beismeri: nem sikerült a legjobb megoldást megtalálnia, ezért újraértékeli téziseit. Megteheti, ha már előtte is úgy

fogalmazott, hogy „pillanatnyi tudásom alapján”, vagy „a rendelkezésre álló adatok szerint”. S nem úgy, hogy „így van” és pontum. Ugyanis az utóbbi kijelentés után már nehéz beismerni, hogy a korábban még biztosnak tűnt elképzelés esetleg alapos módszertani átdolgozásra szorul.

Egyenlő mércével, azonos feltételeket!

A Magyarok Világszövetségével évek óta együttműködő Agyagtábla Baráti Kör és Miskolci Bölcsész Egyesület tagjai terembért fizettek-fizetnek, hogy a Magyarok Házában elmondhassák kutatási eredményeiket.

Most egy olyan kutató használhatja „ingyen” a nagy előadótermet, aki a Miskolci Bölcsész Egyesülettel történt „szakítás” után magával csábította tanítványainak egy részét. Aki (a szakítást kiváltó szakmai viták során kritikával illetett) tézisein az elmúlt öt-tíz évben szinte egy hajszálnyit sem változtatott, de /mesterét, Badiny Jós Ferencet „meggyőzve” saját igazáról/ elérte, hogy a vele egyet nem értő egyik miskolci oktatót a kanadai *Táltos Újság* gunyoros, „származására” utaló megjegyzésekkel illesse.

A *Demokrata* c. folyóirat pedig nem biztosított válaszlehetőséget, amikor az egyik újságíró riportjában az említett előadó (a Miskolci BE-től történt 2000-es távozása után) sértő(dött)en „értékelte le” a miskolci sumerológiai műhely munkáját.

Tartalmában (pl. csillagászati, nyelvészeti, matematikai és történelmi kérdésekben) számos vitatható állítást tartalmazó könyveit *Bakay Kornél* kivételével eddig senki nem merte kritikával illetni – ugyanis könyveihez olyan neves lektorokat sikerült megnyernie, akiknek egyetlen szavára a „kritikus hangot” megütőket kirekesztette volna a „nemzeti oldal”.

Az ilyen /a közismertséggel, kapcsolatokkal „visszaélő”/ hozzáállás azonban előbb-utóbb visszaüt: nem segíti hatékonyan a szakmai előrelépést. A gondolatérlelő viták elkerülése /a kritikus hangok figyelmen kívül hagyása/ és az újságírók „támogatása” elhitetheti a kutatóval, hogy nincs is szükség ártértékelésre-érvelésre, hiszen „a kívülálló is elismerik: neki lett igaza”.

A mellérendelő magyar szemlélet szerint nem ellehetetleníteni kell a másikat, és nem megsértődni, hanem a megoldást keresni a közös cél érdekében. Valós történelmünk megismeréséhez az is hozzátartozik, hogy felhívjuk a figyelmet: kutatótársaink miként tökéletesíthetnék elképzeléseiket, no meg az is, hogy magunk javítsuk ki esetleges hibáinkat, tévedéseinket.

A miskolci műhely 1998-ban azért kérte fel Badinyt és munkatársait oktatónak, mert ők tudásban több évvel a magyarországi szakemberek előtt jártak. Badiny érvelései nagy nyilvánosságot kaptak, így felvetéseire még a „hivatalos tudomány” /pl. Komoróczy Géza, Pusztay János és Erdélyi István/ is reagálni kényszerült.

A csapatmunka és a rendszerszemléletre alapuló módszertan azonban 15 év alatt meghozta az eredményt a miskolci műhelyben. Gyárfás Ágnes, Farkasinszky Tibor, Kovács Sándor /Czeplédi Katalin nyelvész, Végvári József nyelvész, Bakay Kornél régész/ és tanítványaik cikkei, tanulmányai, könyvei azt igazolják, hogy sikerült „ledolgozni” a több éves hátrányt. Talán azért, mert ők kikérik és figyelembe veszik hozzáértő kutatótársaik /akár kritikus/ véleményét is?

Mindezt azért mondtuk el, mert a megalapozatlan, hipotetikus elképzelések, módszertani hibák, pontatlanságok támadási alapot nyújthatnak a nemzeti alapú történelemkutatás egészének lejáratására.

A következőkben ezen célkitűzést követve vetünk fel lényeges szakmai kérdéseket. Javasoljuk, hogy játszsunk el a gondolattal:

Milyen kérdéseket tenne fel *László Gyula*, a nemrég elhunyt kiváló régész (a Miskolci Bölcsész Egyesület díszdoktora)?

1, Miért későbbi asszír ékjelekkel írja le az írásunkban említett szerző a sumer istenség- és uralkodóneveket (és nem a Kr. e. 4-3. évezredben használatos ősi és klasszikus sumer /kép/jelekkel)?

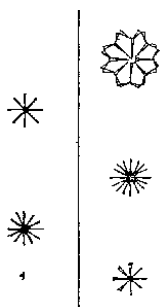
Pl. „*A sumir kultúra története*” 1998-as kiadásának 118. oldalán a L.13 DINGIR (Isten, istennevek előtt álló determinatívum) + L.461 KI (Föld) jelek (L.13 esetében **középasszír**, L.461 esetében pedig **újasszír** jelváltozatai) írják le a sumer istenség nevét.

„Hab a tortán”, hogy az ábrán a ^dEN.KI-nek „kiolvasott” névből hiányzik a L.99 EN (úr, pap) jel, így a 118. oldalon szereplő két jel olvasata: ^dKI vagy AN.KI, a Föld istenőjének, AN égisten hitvesének a neve /nem pedig EN.KInek/.

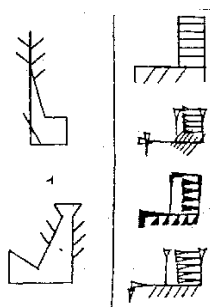
Az említett ábra jeleiből kiolvasható „szent hármasság” tehát Atyából (AN), Anyából (KI) és Fiúból (ENLIL) áll, nem pedig AN és két fia (ENKI és ENLIL) alkotja!

(A sumerok nagyon is tisztelték az ősanját, a „patriarchális” szemléletet tükröző férfi istenhármasság nem rájuk jellemző.)

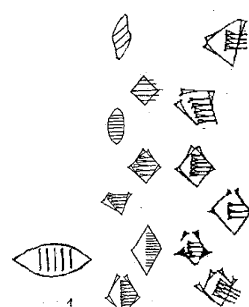
Az említett jelek sumer jelváltozatai:

L.13 AN ég, DINGIR Isten

L.99 EN úr, pap

L.461 KI Föld, föld, aki

Sajnos a szerző könyvében nem ezek az ősi és klasszikus jelváltozatok szerepelnek a „sumer ^dEN.KI” isten nevének leírásakor. Vajon **miért nem?**

A *káldeai teremtés-eposz* c. könyv 2000-es kiadásának 28. oldalán a sumer isten(ség)nevek leírásánál a Kr. e. 7. sz. asszír-babiloni ékjelei szerepelnek, pedig ott is inkább az ősi vagy klasszikus sumer képjeleknek kellene állniuk.

A mítosz bemutatott változatában egyébként akkád istenségnevek (*Marduk, Samas, Anu*) bukkannak fel. Ez is azt támasztja alá, hogy akkád teremtés-eposzról van szó, nem pedig sumerről (Samas sumer neve UTU, Marduké AMAR.UTU, Anué pedig AN).

/A szerzővel együtt persze mi is reméljük, hogy egyszer majd előkerül a mítosz teljes sumer változata is. A probléma tárgyalását részletesebben lásd a 2. kérdésnél./

2, Az „*Enuma elís*” klasszikus ékjelekkel leírt akkád teremtés-eposz. Rákos Sándor magyar fordításában vált közismertté.

A fordítást átdolgozó és a klasszikus ékjelekkel leírt eposzt sumernak tekintő magyar kutató (a „szerző”) a 2-7. táblát német nyelvből fordította újra magyarra (*A káldeai teremtés-mítosz*, 2000, 4. oldal). A német szerzők (Ungnad, Delitzsch, Winckler, Jensen) a klasszikus ékjelekkel leírt, Mardukot dicsérő eposzt akkád (babiloni-asszír) nyelvből fordították németre, egy jelhez egy szótagértéket

kapcsolva. A szerző ezt a német fordítást ültette át magyarra. Miért gondolja, hogy ettől az eposz „sumerrá válik”?

Az első tábla 15 soros ékiratának esetében valóban megkísérelte, hogy az akkád szótagértékeket jelölő jeleket sumer fogalomjelekként értelmezze. Ennek az erőltetett és kihagyásokat (pl. a L.377 jel, melynek sumer olvasata LIS, jelentése: darab, falat, mely olvasat „kimarad” az újraértelmezésből) is tartalmazó újrafordításnak az „eredménye”, hogy a „kiolvasott szöveg” 2-3-szor olyan hosszú lett, mint Rákos Sándor összefüggő, jól érthető fordítása.

A mítosz címéből (akkádul: Enuma elís = *Midőn fönn...*) így születhetett meg az újrafordítás eredményeként (a *darab, tálla* jelentések „mellőzésével”) *'a beszéd nem szóval mondatott el'* olvasat.

A 2-7. tábla feliratait magyarra fordítva a fordítás miért nem lett 2-3-szor olyan hosszú, mint Rákos Sándoré? /Az első tábla újrafordításának ugyanis ez lett az „eredménye”./

ELSŐ TÁBLA	
<p>Midőn fönn az ég nevetlen s alant a föld szintazonkép; Apszu, az űs-kezdet, minden dolgok teremtője-atyja s Mammu-Tiámat ősanánk még vizeikkel egybemosódtak; nem volt szárazföld se, láp se, s egyike sem az isteneknek; név nélkül szunnyadott a sors is, betöltetlen várt a végzet — Apszu s Mammu-Tiámat akkor isteneket nemzettek s szültek: szülték Lahmut s Lahamut.</p>	

Rákos Sándor fordítása (az akkád nyelvű *Enuma elís* első táblája)

A legfelső sorban az ékjelek olvasata (balról jobbra): e-nu-ma e-lis /magyarul: „midőn fönn”/

3, Miért nem tárta nyilvánosság elé, hogy kétségei vannak mesterének, Badiny Jós Ferencnek a tárlaki korong jeleiből kiolvasott imaértelmezésével kapcsolatban?

Badiny értelmezése:

„Oltalmazónk! Minden titkok dicső Nagyasszonya!
Vigyázó két szemed óvjon, Napatyánk fényében!”

Badiny a 2. sorban a DIS sumer hangértékét magyarul „dicsnek” hangzósítja, a 11. sorban a MAS sumer hangértéket pedig „másnak”, holott nem ez e jelentésük (DIS=egy, egyetlen és MAS=1/2).

A többi jelnél azonban ettől eltérően a szakszótárak sumer jeleinek jelentését „fordítja le” magyarra.

A 8. sorban szereplő „arc” fordítás téves – ugyanis az a 9. sorban lévő IGI sumer hangértékhez tartozik, L.449 IGI egyaránt jelent *szemet* és *arcot*.

Az elcsúszás miatt Badiny megfejtéséből kimaradt ARA (akkád nevén Usmu), a Janus-arcú mezopotámiai isten, aki Harmatta János értelmezésében fontos szerepet kap.

Az előbbieket miatt a feltételezett ima szövegén érdemes lenne módosításokat végezni. Pl. a *dicső* helyett az *egyetlen* szót alkalmazva. A korong körkeresztjéből kiolvasott „más” olvasat „szerencsére” nem került bele az ima szövegébe /egy újabb kérdés: miért nem, ha a jel ott szerepel Badiny táblázatában?/, így miatta nincs szükség újabb módosításra. A magyarok csillagképét, a Nyilast viszont nyugodtan belevehetnénk az imába, hiszen formailag (L.471 > >) és hangalakilag /sumerul a Nyilas csillagkép neve: PA(.BIL.SZAG), lásd L.295-nél/ is felbukkan a korong jelei közt.

(A PA egyébként elágazást is jelent, ami egyes vélemények szerint a Tejút és a Napút elágazására utal.)

TATÁR LAK	SUMIR	HANGZÁS	JELENTÉS	L.
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	DÜR TUR	település fundament(um)	536
D	D	DIS	dics egyetlen (1, 60)	460
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠 ?	SAL-ÁŠ	bűbajos asszony	TM 328
O	O	SÁR	teljesség (3600, jó)	396
C	C	BUZUR	titok (10, ujj)	411
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	PIR UD	pír fény (UTU)	381
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	AB	anya (tenger)	128
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	SA ?	arc → L.449! ügyel	353
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	IGI	szem (arc, ügyel, lát)	449
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	MIN	kettő (20, Samas)	471
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	PA KUN	fő (ág, felügyelő)	295
𐎶𐎺𐎠	𐎶𐎺𐎠	PAR MAS	pár (kereszt) más (tisztá, 1/2)	74

Badiny /kiegészítéseinkkel ellátott/ táblázata a tatár-lakai korong jeleinek értelmezéséhez

A szerző mesterének „módszertanát” figyelhetjük meg a sumerok ország nevének (*KI.EN.GI*) újrafordításakor. A klasz-

ESEMÉNYEK

szikus „az Úr nádasainak földje vagy a nádasok Urának földje” fordítás helyett /igen szubjektív módon/ az EN-t (jelentése: Úr) magyarul hangzósítja („én”), a GI (alap-jelentése: nád. L.87) helyett pedig a GIN (jön, L.206) jel olvasatát veszi figyelembe.

Az eredmény igen furcsa: az „én, a Földre jött” értelmezés nem országot, földterületet, hanem uralkodót jelöl...

4, Miért szerepel „A sumir kultúra története” első kiadásának (1998) címlapján a sumer kornál évezredekkel későbbi asszír dombormű?

(Oroszlánvadászat -- ninivei dombormű, Kr. e. 9. sz. Forrás: Layard, A. H., Lipcse, 1850).

A szerző eljárása Bakay Kornél régész szerint az anakronizmus klasszikus esete.

A „kritikus hang” megjelenése a nyilvánosság előtt meghozta az eredményt: a további kiadásokban az oda nem illő ábra már lekerült a sumer kultúráról szóló könyv borítójáról.

5, Mivel indokolja a „szerző”, hogy A Somogyi Tanító Tábla székely-magyar (többségében nevet tartalmazó) rovásírásos feliratai között felbukkan(hat) a férfi és a nő ivarsejt ábrája?

/lásd: A Somogyi rovástábla és a táltos kövek, 2001, 78-79. o./

Véleményünk szerint egy naptárként is értelmezhető névgyűjteménybe inkább a felkelő Napot és a Nap járását bemutató „rajz” illik!

Kíváncsian várjuk kutatótársunk (a „szerző”) válaszait, észrevételeit az előbbi öt kérdéssel kapcsolatban!

Legyen nyilvános vita!

Karácsony Sándor magyar pedagógiája a megértésre helyezi a hangsúlyt, mellérendelő gondolkodásra, önálló véleményalkotásra serkent. Nem elégszik meg források(ból kiragadott részletek) idézésével.

László Gyula arra bízta, hogy a „termékeny bizonytalanságot” is bemutassuk a nagyközönségnek.

A két elismert szakember ugyanis tudja, hogy a tetsetős, közönségcsalogató kijelentések ugyan sok ember érdeklődését felkeltik, néhány év múlva azonban a felszínesség megbosszul(hat)ja magát.

Ha a jó ötlet mögé nem sorakoztathatók fel más tudományágak megerősítő eredményei, akkor bizony az is kiderülhet, hogy rossz útra tévedt a kutató. Számos spekulációra (csupán intuícióra, egyetlen ingával végzett mérésre stb.) épített „elméletről” állapították meg később, hogy a „szenzációs meglátás” tovább nem tartható: ugyanis később annak ellentmondó adatok, leletek, érvek kerültek elő.

Az alázatos kutató ilyenkor sincs bajban. Ha úgy fogalmazott, hogy „jelenlegi tudásunk szerint”, vagy „az elfogadott tényeket összekapcsoló feltételezésekről” beszél, nyugodt lelkiismerettel módosíthatja elképzeléseit.

Ez utóbbira bízhatjuk most tisztelt kutatótársunkat (a „szerzőt”) is. Kérjük, hogy nézzen szembe kívülről ellentmondásos(nak tűnő) saját meglátásaival. S ha egyetért, nyugodtan módosítsa azokat. Ahol pedig frapáns választ, ellenérvet talál, bátran hozza nyilvánosságra. Az igazság feltárása mindnyájunk közös érdeke.

Erre legjobb lehetőséget egy kerekasztal-beszélgetés adhatná, ahol a mezopotámiai kultúrával, írás emlékekkel foglalkozó kutatók a nagyközönség előtt vitathatnák meg nézeteiket. Bízunk benne, hogy a Magyarok Háza helyet biztosít majd egy ilyen, sok érdeklődőt vonzó rendezvénynek!

Tisztelettel:

Záhonyi András

Utószó

A leírtakat eljuttattuk a Magyarok Világszövetsége Honlevél c. újságjához is. Közlés helyett annyi válasz érkezett, hogy „irigyek vagyunk” mások sikereire.

Az ellentmondások és hibák miatt védhetetlen megállapítások kijavítását kérő, valamint a nyilvános szakmai vita szükségességét indokló gondolatainkra egyetlen szóval sem reagáltak.

Írásunk azonban nem maradt eredménytelen: 2011. első félévében a felsorolt nevek közül legszalonképeesebbnek tartott előadó is kedvező feltételek mellett tarthat előadást a Magyarok Házában. Reméljük, hogy nemsokára a többiek is sorra kerülnek!

Szerkesztő megjegyzése Záhonyi András cikkéhez

Záhonyi András cikkét közöljük, s egyben hozzáfűzzük a szerkesztő megjegyzését. A Miskolci Bölcsész Egyesület és személy szerint a szerkesztő (Gyárfás Ágnes) örül, hogy a Magyarok Világszövetsége székházában sikeres előadások folynak, s ezzel az anyagi gondokkal küzdő MVSZ-t támogatják. Megemlítem, hogy a Szent László akadémia rektora egyben a Miskolci Bölcsész Egyesület megbecsült tanára, s ez a két

intézmény baráti, jó kapcsolatának is garanciája. A MVSZ Nemzetközi Konferenciájához (2008) minimális, szerény segítséget nyújtottam, a Magyarok Világszövetsége ezt is egy ezüst embléma elismerésével nyugtázta.

Immár harmadszor hozom nyilvánosságra, amit annakidején Bakay professzornak is mondtam, hogy a Sumér kultúra története c. mű címlapján az asszír oroszlánvadász c. kép nem a szerző akaratából került oda, hanem a nyomda ördöge lépett közbe. Ezért én a megjelenés után nyomban elnézést kértem (mint felelős kiadó), mivel a művet a MBE adta ki.

András cikkéből kiolvasható a magyarságtudomány sorsa feletti aggodalom. 2008-ban amikor a Magyarok Világszövetsége kiadta az USA-ban szerkesztett Magyarságtudomány c. 500 oldalas művet, egyesületünk elnöksége nagyra értékelte ezt a kiadványt, remélve a szélesebb szerzőgárdát felölelő folytatást. A magunk szerény módján igyekeztünk elismerésünket is kifejezni. Az ünnepség után megemlítettem, hogy a magányosan, párosan vagy kis bolyokban élő kutatók szellemi összefogására lenne szükség. Mert nem állhatunk egy érdeklődő nemzeti vagy nemzetközi grénium elé addig, amíg alapszinten nincs közöttünk összhang: kifejezések, ország, nép, helynevek tekintetében például. Legalább egy napot kellene rászánni arra, hogy fényképek és Makkay János könyve alapján pontosítsuk a Tatárlaki korong képeinek formáját¹. Ezután újra egy napot a különböző megfejtések egyeztetésére szánni.

Ha a kifejezések és a Tatárlaki Korong vonatkozásában egyetértés van közöttünk, akkor beszélhetünk egységes nemzeti tudományos közösségről és nyíltan megszólíthatjuk a Magyar Tudományos Akadémiát.

2011 augusztus 2-5-ig tartó Miskolci Őskutatási Fórumon e két témakör megbeszélésre kerül. Kezdetnek jó, de nemcsak a Kárpát-medencében foglalkozunk magyarságtudománnyal, hanem több kontinensen. Az egyetemességre kell törekednünk. Tudjuk, hogy most csak kinevetnek minket, megaláznak, kipellengéreznek. Mivel akadémiai intézményünk nincs, nekünk kell egymás iránt akkora megbecsülést és szeretetet táplálni, hogy a magyarságtudományt bárhol próbálja kikezdeni a globális patkányféreg, egységes szellemben tudjuk megvédeni.

Az alapkérdések után közösen kell megvitatnunk a Kárpát-medence geológiai kialakulását, benépesülését, őskultúráját, őstörténetét melyhez már vannak történéseink. Bakay Kornél, később Kiszely István közreműködésével két történész generációt képeztünk, Tóth Sándor, Pitlu János, Detrich Attila, a Bakk há-

zaspár stb. Egymás előtt is világossá kell tenni, hogy milyen írásokat hagytak ránk évezredek alatt a turanoid faj képviselői. Elsőként a rovásírás (Friedrich Klára, Szakács Gábor, Sólyom Ferenc, Magyar Adorján képviselőjében Tomory Zsuzsa). A mezopotámiai írásmód: a sumir ékírás, agyagtáblákon Kr. e. 500-3000, és a sumirokat megelőző Boldogság kori képjel-írás, melynek hordozója drágakő kristály, népe a turán (sabir, kus). Záhonyi András mindkettőt ismeri, a MBE hallgatói, végzettjei inkább a turánit, míg Marton Veronika a sumir kultúrát kutatja. Egyiptológia: Borbola János és tanítványai csapata. Magyar nyelvünk gyökrendszerű voltában egyetértés van közöttünk, s képzett nyelvészünk Czeglédi Katalin a rendszerét is kidolgozta. A magyarság embertana Kiszely István, Hankó Ildikó, Bíró Judit kutatásaival. Végül párját nem találhatók költészetünk, népköltészetünk, népművészetünk, melyben felfedezhető a gondolkodásmód és a magyar lélek képe is; állandó kutatási talajunk (Medvigy Endre, Kriza Ildikó, Rostás László, Krizsai Mónika stb.).

Badiny Ferenc professzorunk párizsi példáján bemutatom, hogyan tudja a nyugati magánérdek a magyarok sikerét megbuktatni és a magyarság ellen fordítani.

Badiny Ferenc professzor eljutott odáig a hatvanas években Párizsban, hogy a Halotti Beszéd gyökével rámutatott a mezopotámiai szövegekben rejlő ősgyökökre. Ezzel a világ tudományos szakembereit meggyőzte a két földrajzi egység kulturális-nyelvi összecsengéséről.

Ezek után arra vártak a tudományos fórumok és a világsajtó, hogy szerte a glóbuszon sorba megnyílnak az egyetemek Turanológiai tanszékei és elkezdődik a filológiai tudományok átvizsgálása.

Nem ez történt. A láthatatlan vezérkar megszüntette a világ minden egyetemén a mezopotámiai, sumir, akkád, közel-keleti stb. kultúra és nyelvi tanszékeket, s kizárólag az asszirológia és a hébertanszék maradhatott fenn. Az asszirológia a 200 éves asszír hódító uralom eredménye, melynek minősége kiolvasható az Ószövetség több könyvéből. „Siralomvölgyé tették a világot!” Egy agresszív birodalmi érdekeket szolgáló, felülről irányított hatósági rendszert teremtett, ahogy Badiny Ferenc mondta: mindent elfordított, írásjeleket és tartalmakat egyaránt.

Azóta is csak asszirológia létezik és hébertanszékek. Kellene ezek, vitathatatlanul fontosak, de kellene az is, ami minket, keresztre feszített magyarokat reprezentál. Ha másutt nem, de Magyarországon támogatni kellene ezeket a kutatásokat. Valójában az akadémia feladata lenne, hiszen lenyúlhatna ehhez a művelt réteghez, mely már számban is jelentős. A tudományt elismerő intézményében, hogy egy konfe-

¹ A Tartariai leletek. Akadémiai Kiadó Bp. 1990.

rencia erejéig helyet biztosíthatnia a magyarságtudománynak.

Mindnyájunknak fáj az akadémiától felénk sugárzó érdektelenség.

Badiny Ferenc professzorunkkal kapcsolatban szeretném, ha kedves olvasóink tiszta képet kapnának. Őt nem kellett ellenem hangolni, Ő teljes meggyőződéssel mirgett-morgott rám. Az 1999-es Magyar Őskutatási Fórum előestéjén nálunk vacsorázott. Ott volt Tomory Zsuzsa és Herskovics Kovács István orvos és még egy pár barátunk. Én akkor, vacsora után megemlítettem neki, hogy arra figyeltem fel, miszerint az u.n. sumér kultúrát megelőzte egy másik, melyet Lenormann turáni-nak nevezett. Utalt erre Horváth István, Labat, Érdy János (1851), Érdy Miklós és mutogattam a hivatkozásokat. Ő dühében összecsapta a könyveket és azt mondta, hogy őt ez nem érdekli, megírta, „amit meg lehetett írni” és hagyjak neki békét. Évekig tartott ez a morgós kedve.

Én homokba dugtam a fejem. Kitartóan olvastam a pecséthengereket. Utazásaim alatt megnéztem az eredetiket és vöm Tibold László a keleti és orosz múzeumokból hordta haza az általa lefotózott anyagot. Legalább 300 pecséthengert elolvastam, s összeállt a kép. Valamennyi Szakrális tartalmú volt, a Lugal Geme nagy Úrasszonyról vagy Hunról, Magról és Nimrudról szóltak. Az ég szerkezete, a lelkek útja, az égbolt csillagképei szerepeltek, olyan közérthető módon, hogy azonnal felismerhetővé vált a mai magyar tündérmesék őstömege, szereplőkkel és tartalmi egyezéssel. Az anyagról megírtam a „Tur-án népének nyelvén képjel-írás magyar olvasata” c. munkámat, mely 2004-ben látott napvilágot, Bubesó Gábor Kis zsebszótárával együtt. Ez a könyv gyökeket dolgozta fel.

Badiny professzornak elküldtem a dedikált tiszteletpéldányt, melyre Ő olyan emelkedett lélekkel és őszinte elismeréssel válaszolt, ahogyan csak az igazán nagy emberek tudnak, azok, akik képesek átlépni a saját árnyékukat.

Mi pedig, akik a társadalom árnyoldalára kerültünk és csak az igazság keresésének kényszere inspirál a kutatómunkára, elégedjünk meg ennyivel, vagyis egymás értékelésével, mint társadalmi sikerrel. Most nem adatik több. Viszont nem süllyedhetünk el a reménytelenség mocsarában, mert amivel foglalkozunk, nem magánügy. Attól a pillanattól kezdve, hogy felfedeztük a haza fogalmát, amióta lelkünk mélyén, a genetikailag öröklött ősképek legmélyebb pontján felvillan bennünk a teremtő arca, mi már valamire elhivattunk. A lélek mélyén rejlő képek várják, hogy előhívjuk és felmutassuk őket, mint a szentséget. Ez a munka, amelyet vállaltunk nem hoz anyagi hasznot, nem hoz dicsőséget, hanem elvárja a szerzetesi lelkiületet. Mindaddig, míg az állam fel nem ismeri, mi-

lyen nagy szüksége van a jelenkornak az ősi hagyományokra, addig nekünk kell ezt deklarálnunk, bármilyen szerények is a lehetőségek.

Abban a tudományágban, amelyet művelünk (magyarságtudomány), hiába várunk bármilyen fórumtól elismerést, tiszteletet, mivel ehhez rajtunk kívül senki sem ért. Ezért egyetlen utunk van, egymás kölcsönös megbecsülése, egymás meghallgatása, a haladás és javítás.

Úgy képzeljük el magunkat, mint a hajdan szétszóródott, barlanglakó pátosok, akik Boldog Őzséb révületében apró lángok voltak. Őzséb egyesítette ezeket a lángokat. Nagy Lajos király pedig felismerte, hogy a pátosok által megőrzött magyar tudomány és az ősök ismerete az erős állam lelki gerincoszlopa. Ezért emlegetjük Pázmány Péter mondását², hogy a pátosokkal él és hal együtt a nemzet. A pátosoktól mi megtanultuk, hogy barlangban vagy palotában lakjunk, de az ősök hagyományait őriznünk kell és továbbadni. A pátosok ezer évig a dalmáciai sziklaüregekben húzták meg magukat, kitéve az eretnekség ódiúmának, a halál előszobájában, de kitartottak, hagyományozták az őstudást, amit most a mi lelkünkre bíztak. Pátosaink már nincsenek, de tudták kire kell bízni hagyományaikat. Helyettük, lelki vezérlésükkel működünk, s ezt észre sem vettük. A bölcs atyák tudták, hogy a forgandó világban a módszert mindig a jelenkor szabja meg. A szerzetesi módszert hatalmi szóval, a szerzetesekkel együtt kiirtották. Az atyák azonban *nem a pátos szerzetességben* látták a magyarság jövőjének biztosítékát, *hanem a pátos szellemiségben*.

Azok, akik ma a pátos hagyományok nyomdokán a magyarság tudását a magyarságtudományt őrzik, megcsúfolásban, kigúnyolásban, lesemmezésben részesülnek. Gondolják el, mikor Jézust kínozták: nem a fájdalom, hanem a gúny sértette mélyebben. Ezt mindnyájan átéljük és még a sűrűjében vagyunk.

Egy régi passiót olvastam, ahol a keresztút végén, a Golgotán Jézust derékig lemeztelenítették. Aztán a katonák „a keresztre feszítés munkájához láttak”³. Munka volt ez, s ők csak a munkájukat végezték, mert ezért kapták a fizetésüket. Vajon Széchenyi Ferenc és István, hogyan képelték, én úgy emlékszem, hogy nagyon nagy részét az egyetemes magyar tudományosság, de főként a nyelv védelme érdekében áldozták fel az akadémia oltárán. Vajon ma a szép klaszszicista palotában működők is csak a „munkájukhoz látnak” mikor a magyarságtudományt támogatás helyett keresztútra ítélik.

(Szerk.)

² Magam is csak hallottam, hogy Pázmány Pétertől származik.

³ Pátos Passió. Hadnagy Bálint másolásában (1515)